

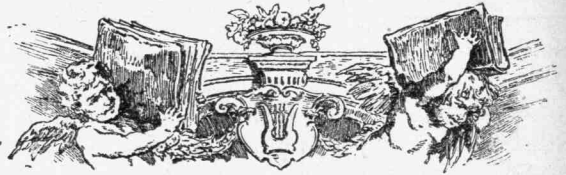
ήκουσε μετ' αίσθήματος ύψιστης ἀνακουρίσεως κατόπι τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐξαμυλωμάτων τῆς ἐφετεινῆς θεατρικῆς περιόδου. Μίαν μόνην παρατήρησιν ἔχομεν νὰ κάμωμεν : Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν τοιούτων ἔργων ἐν τῇ ὑποκρίσει, καὶ τῇ ἀπαγγελίᾳ, δὲν πρέπει νὰ ἐπιζητεῖται ἡ αὐστηρὰ ἐκείνη φυσικότης, τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἐν οἰκογενειακῶν δράμα λόγου χάριν. Οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ἔπαιξαν, ἢ μᾶλλον δὲν ἐδιδάχθησαν νὰ παίξουν διόλου καλὰ. Ἀπὸ τοῦ στόματός των, καὶ εἰς τὰ τραγικώτερα μέρη, δὲν ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἡ γλυκύτης καὶ ἡ χάρις, τὴν ὁποίαν ἐνέχει καὶ ἡ ποιητικωτάτη ὑπόθεσις καθ' ἑαυτὴν καὶ οἱ στίχοι τοῦ κ. Πολέμη. Αἱ ὕβρεις, οἱ θάνατοι, αἱ συμφοραὶ, δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνωνται πραγματικά, πεζά, ἐπὶ τῆς σκηνῆς· ἀλλ' ἐξιδανικευμένα, ποιητικά, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ φύσις καὶ ἡ οὐσία τοῦ δραματίου. Πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, ἡ ἀπαγγελία ἔπρεπε νὰ εἶνε ὀλωςδιόλου λυρικωτέρα, παιγνιωδεστέρα, μαλακωτέρα. Ἡ τραγικὴ σοβαρότης δὲν εἶνε πάντοτε ἡ ἀσφαλεστέρα μέθοδος, δι' ἧς ἐρμηνεύονται ὅλα τὰ ἔργα. Τὴν αὐτὴν παρατήρησιν θὰ ἐκάμωμεν καὶ εἰς τοὺς κριτικούς, τοὺς κρίναντας τὸν Τραγοῦδιστὴν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων, πρὸ καὶ μετὰ τὴν παράστασιν, ὅπως τὸν παρεξήγησαν καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς.

Τὴν ἐπομένην ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Παραδείσου πάλιν, ἐν ἐκτάκτῳ συρροῇ ἐδιδάχθη Ἡ ἀκτίς ἐν σκοτεινίᾳ, τὸ προαγγελθὲν δράμα τοῦ κ. Κορομηλά. Ὁ δραματικὸς μας δὲν ἦτο ἀκόμη εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, ὅταν συνέγραψε τὸ ἔργον τοῦτο· εἶνε δὲ πολὺ φυσικὸν καὶ εὐεξήγητον ὅτι τὰ δράματα, καὶ μάλιστα τὰ κοινωνικά, δὲν εἴμπορεῖ ποτὲ νὰ εἶνε τέλεια κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην. Θὰ ἦτο ἄδικον λοιπὸν νὰ κριθῆ ἐξ αὐτοῦ συγγραφεὺς τῆς σημερινῆς ἀξίας καὶ τῆς περιωπῆς τοῦ κ. Κορομηλά καὶ μάλιστα ἀφοῦ Ἡ ἀκτίς ἐν σκοτεινίᾳ, διδασθεῖσα τῷ 1875 εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, δὲν ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Μὲ ὅλας τὰς προτερήματά του : φυσικότητα ἐν πολλοῖς, σκηνικὴν οἰκονομίαν, κοινωνικὸν σκοπὸν, θέμα ἐνδιαφέρον, διάλογον ζωηρόν. Ὁ κόσμος, ἀφόγως διδαχθὲν, τὸ παρηκολούθησε μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἠδονῆς· ἐκάλεσε τὸν ποιητὴν ἐν τέλει καὶ τὸν ἐχειροκρότησε δις, ἀπῆλθε δὲ ἀποκομίζων λαμπράς ἐντυπώσεις.

Ἀφοῦ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων παρακολουθοῦμεν τὴν θεατρικὴν κίνησιν, τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, πρέπει χάριν ἀκριβείας, νὰ αναφέρωμεν καὶ τοὺς Δύο Προεστοὺς τὸ κωμειδύλλιον τοῦ κ. Ζάννου, διδασθὲν τὴν π. Παρασκευῆν διὰ πρώτην φοράν ὑπὸ τοῦ θιάσου Πανοπούλου. Ἄλλως τὸ ἔργον τοῦ βραβευμένου κωμωδιογράφου δὲν θὰ ἤξιζε τὴν τιμὴν ἀπλῆς κἂν μνείας. Μίαν φοράν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς διήρουν εἰς δύο τὸ διδασκαλικὸν ζήτημα, τῶν μὲν ὑποστηριζόντων ἕνα δάσκαλον, τῶν δὲ μίαν δασκάλαν. Τὸ ἀστεῖον γεγονός τὸ ὁποῖον εἶχε διηγηθῆ τότε ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἐνέπνευσε εἰς τὸν κ. Ζάννον τὴν κωμωδίαν του, ὡς ἠθογραφίαν ψευδῆ, ὡς φάρσαν χονδροειδῆ, ἄνευ πνεύματος, ἄνευ πρωτοτυπίας, πεζὴν καὶ ἀναρὰν καὶ ἐν πολλοῖς βωμολόχον. Ὁ κόσμος ἔφυγεν ἐκ τοῦ θεάτρου κατηγανακτιζόμενος, ἀνεκινήθη δὲ ὑπὲρ ποτε τὸ ζήτημα τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀναγκαιοτάτης πλέον νὰ κρίνῃ τὰ διὰ τὴν σκηνὴν ἔργα, ἀφ' οὔ οἱ διευθύνται τῶν θιάσων μέγχι τὸυδὲ ἐφάνθησαν ὀλως ἀκατάλληλοι νὰ ἐννοήσουν τί θύναται νὰ ἀναδιδασθῆ χάριν δοκιμῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, χωρὶς νὰ θεωρηθῆ ὡς προσβολὴ καὶ ἀσέβεια κατὰ τοῦ κοινού.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀγγλικὴ Φιλολογία καὶ Φιλοσοφία» ἐξεδόθησαν εἰς ἰδιαιτέρον τόμον ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀποθανόντος Milsand, διάφορα αὐτοῦ ἄρθρα δημοσιευθέντα κατὰ καιρούς—ἀπὸ τοῦ 1849-75—ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν Δύο Κόσμων καὶ πραγματευόμενα, ἐκτὸς τῶν περὶ τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας μελετημάτων καὶ διάφορα θέματα ἱστορικά, φιλοσοφικά, κοινωνικά. Τὰ καλλίτερα ἄρθρα τοῦ παρόντος τόμου,—διότι θὰ ἐκδοθῆ καὶ δεύτερος—εἶνε τὰ περὶ Τέννyson, Μπρόουινγκ, Ρήδ κτλ.

—Τοὺς ἐν Παρισίοις φιλολογικοὺς κύκλους ἀπασχολεῖ τὸ ζήτημα τῆς ἀναμείξεως τῶν συγγραφέων εἰς τὴν πολιτικὴν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Μπαρρές, δεγθέντος ἤδη βουλευτικὴν ὑποψηφιότητα. Οἱ ῥεπόρτερ τῶν ἐφημερίδων ἔλαβον τὰς περὶ τούτου γνώμας ὄλων τῶν φιλολογικῶν ἐξοχοτήτων. Οἱ περισσώτεροι ἀποκρούουν μετὰ περιφρονήσεως τὴν ἰδέαν τῆς πολιτικῆς, ἀλλ' ὁ Ζολᾶ σύμφωνος πρὸς τὸν Μπαρρές, ἐδήλωσεν ὅτι σκοπεύει νὰ πολιτευθῆ, μετὰ τὴν ἀπεπράττωσιν τῶν τριῶν τόμων τοὺς ὁποίους προστίθεται ἀκόμη νὰ συγγράψῃ μὴ θεωρῶν διόλου ἀσυμβίβαστον τὸ ἐπαγγέλμα τοῦ συγγραφέως πρὸς τὸ τοῦ πολιτευομένου.

—Ἐν Λονδίῳ ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ Χούρτων Κόλλινς κριτικὴ μελέτη ἐπιγραφομένη «Σοφοκλῆς καὶ Σαιξπήρος», ἐν ἧ συγχρίνονται πρὸς ἀλλήλους οἱ δύο τραγικοί.

Ἐπιδημοτικά

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐπεδείχθησαν διάφοροι πλάκες φωτογραφίας ὑποδρυχίου, ληφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Μπουτᾶν κατὰ μέθοδον ἀπλουστάτην. Ἀσκὸς πεπληρωμένος ὀξυγόνου διατρέφει ἀτμόσφαιραν κλειστήν. ἐν ἧ καίει μικρὰ λυγρία οἰσπνεύματος. Εἰς τὸ φῶς αὐτῆς ρίπτεται τὴν κατάλληλον στιγμὴν κόνις μαγνησίου καὶ εἰς τὴν αἰφνιδίως παραγομένην ζωηρὰν λάμψιν λαμβάνει τις μίαν στιγμιαίαν φωτογραφίαν. Ἡ ἐφεύρεσις εἶνε χρησιμοτάτη, διότι καὶ ὁ ἐλάχιστος ἄνεμος ρυτιδοῖ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καθιστῶσαν αὐτὴν ἀδιαφανῆ, ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατὸν νὰ φωτογραφηθῶσιν ἄνευ φωτός τὰ ὑπ' αὐτὴν ἀντικείμενα.

—Ἀνακοίνωσις τις γενομένη ὁμοίως ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν, ἐθεωρήθη ὡς ἐν βῆλινῃ σπουδαῖον πρὸς τὸν κατὰ τῆς γολέρας ἐμβολιασμόν. Ὁ ἰατρός Gamaleia κατώρθωσεν ἐντὸς ζωμοῦ καλλιέργειας πεπυκνωμένου καὶ πλήρους ἀλάτων μεταλλικῶν ναυξήσῃ τὴν μισματικὴν μεταδοτικότητα τοῦ βακτηριδίου, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ μεταδοθῆται ἡ νόσος εἰς κανίλους, περιστέρους κτλ. Τούτου τεθέντος, ἐλπίζεται ὅτι θὰ δυναθῆ καὶ νὰ τὴν ἐλαττώσῃ, ὅτε θὰ καταστῆ δυνατὸς ὁ δι' αὐτοῦ ἐμβολιασμός τοῦ ἀνθρώπου.

—Ὁ δόκιμος αὐστριακὸς γεωγράφος Χαλάζης, ἐπιχειρήσας κατ' ἐντολὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, περιοδεῖαν ἀνά τὴν Πελοπόννησον, ἠΠειροὺν καὶ Θεσσαλίαν, ἐπέστρεψεν εἰς Βιέννην καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τοῦ μαθηματικοῦ καὶ φυσικογράφου τμήματος τῆς Ἀκαδημίας ἀνεκοίνωσε τὰς παρατηρήσεις του. Περὶ τῆς ὀξυνοίας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων μίαν μόνην παρατήρησιν κάμνει· ὅτι πολὺ εὐκόλως κατώρθωσε νὰ πιστευθῆ ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀνεμίδος τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ νὰ τύχῃ ἐκτάκτων τιμῶν καὶ περιποιήσεων.